

Bajnóczy Zoltán

Ahogy

szólhat e a szavakon keresztül
szólhat e keresztül
ahogy a falból kihulló szegek
vízcsepp az ablakon

vagy mint ahogy valaki arra járt

nem értek á szótok
fényes emberek
varjatok csoppet
talalni szíep szókat
zsebembe cetli
hoty én szeretet
mek hala titeket
csak én nem szolhatok
a szavakon keresztül
nogy fény belemegy szemembe
itt vagyok hát fényes emberek
mit mongyak ti
joság es szeretet
én is akarok mint ti
olyon lenni szeretni mindenek
de nem tud kimondani
nem tud a szavakon keresztül
eljön e hogy
falból kihull eso
ablakon kopognak szegek
ahogy magomat sehol
és magas fa nő
mint lélegzetetem

búsképű

mert én nem vagyok
 így mondtá(to)k – asszem
 és jó ez a biztonság
 koszlott tirádáim ráncaiba
 bújok mélyen így
 jobban lát(t)ok
 és ha úgy döntök
 nem beszélek
 ha meg úgy
 akkor is a ketrec túlsó felén
 vagyok szavaim foglyaként
 (ti a világé(i) vagytok) és
 az szabad igazán ki nem rázza
 nem érzi rácsait fején
 szemén és az ujjai közt
 s ha tükörbe néz
 betűket lát hosszú végtelen sorokban s hogy a könyvek a
 végtelenben összeérnek
 s ott át lehet lovagolni egy másik
 mesébe vagy akár a színpadra
 (mert az is ott van és befogadja
 a bolyongókat akik azért bolondok
 meg örültek mert egy kéz egyszer
 elírta hogy ők egyszerűen
 boldogok és örülnek)
 vagy visszaér a kóborló az első
 részbe vagy (ide) a jó meleg szobába
 mert bár én nem vagyok
 a világot azért fölépítettem
 repedt tirádáim egymásra rakván
 (hű szolgálomra és rám)
 azért hordozunk nyakunkban
 hogy lenézhesetek
 s szédüljetekek (belénk)
 amíg csak útját járja
 kalimpáló lábunk
 (kedves jószágaink oldalán)
 és úrnőm kit saramból bordámból
 és lélekzetemből gyúrtam
 úgy nem dönt
 hagyjam a beszédet
 (mára)